

Sygn. akt I PK 99/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa E. M.
przeciwko B. Spółce Akcyjnej z siedzibą w B.
o ustalenie istnienia stosunku pracy, dopuszczenie do pracy i zasądzenie
wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w B.
na rzecz rady prawnego W. L. 1020 (jeden tysiąc dwadzieścia) zł
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powódce z urzędu, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i
usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie z powództwa E.M. przeciwko B. S.A. z siedzibą w B. o ustalenie istnienia stosunku pracy, dopuszczenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia, na skutek apelacji powódki, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, który oddalił wszystkie roszczenia w całości (pkt 1), nie obciążył stron kosztami postępowania (pkt 2), przyznał

pełnomocnikowi z urzędu 1.860 zł brutto (pkt 3), w ten sposób, że zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten tylko sposób, że zastąpił wyraz „brutto” zapisem „oraz 23% tej kwoty jako podatek od towarów i usług”, w pozostałej części apelację oddalił oraz zasądził wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w zakresie w jakim apelacja powódki została oddalona. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na potrzebę wykładni art. 30 § 1 pkt 1 k.p., budzącego w jej ocenie poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącej zdefiniowania przesłanek wymaganych dla przyjęcia, że łącząca strony umowa o pracę na czas nieokreślony uległa rozwiązaniu na mocy porozumienia stron przez czynności konkludentne. W szczególności z uwzględnieniem sytuacji, że jedna ze stron umowy, w chwili przyjętej przez sąd jako chwila złożenia w sposób konkludentny oświadczeń woli nie miała pewności odnośnie do podstawy swojego zatrudnienia, jak również sytuacji, gdy żadna ze stron postępowania nie formułuje żądania, aby umowa łącząca strony uległa rozwiązaniu w sposób ustalony przez sąd, to jest na mocy porozumienia stron przez czynności konkludentne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania

skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazuje na potrzebę wykładni art. 30 § 1 pkt 1 k.p. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Skarżąca nie uzasadnia, dlaczego jej wątpliwości są poważne, ani nie wykazuje istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

W sprawie nie ma potrzeby wykładni art. 30 § 1 pkt 1 k.p. wskazanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podniesiona potrzeba wykładni ma charakter pozorny. W istocie rzeczy skarżąca kwestionuje ustalenie Sądu Okręgowego, że zostały złożone skutecznie oświadczenia woli stron w kwestii rozwiązania za porozumieniem stosunku pracy z dniem 30 czerwca 2012 r. Jednakże w braku podniesienia zarzutów procesowych w skardze kasacyjnej ustalenie to nie może być podważone. Nie jest też możliwe kwestionowanie skuteczności konkludentnego zawarcia porozumienia o rozwiązaniu stosunku

pracy, skoro w skardze kasacyjnej nie podniesiono zarzutu naruszenia art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. Brak podniesienia wskazanego zarzutu powoduje, że Sąd Najwyższy nie może wskazanej przez skarżącą we wniosku kwestii poddać kontroli.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 15 i § 16 w związku z § 2 ust. 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).